

Warszawa, 7 grudnia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

C 146 1/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22225.

Kl. 28 a, 1.

Max Stern
(Mannheim, Niemcy).

Sposób konserwowania surowych skór zwierzęcych oraz folja, stosowana przy wykonywaniu tego sposobu.

Zgłoszono 17 marca 1934 r.
Udzielono 9 października 1935 r.

Dotychczasowy sposób konserwowania świeżo obciągniętych skór zwierzęcych polega na posypywaniu wewnętrznej, a więc nieowłosionej powierzchni skóry solą kamienną. Działanie soli kamiennej polega raczej na zabezpieczeniu przed wysychaniem świeżej skóry, aniżeli na właściwym jej konserwowaniu; dzięki higroskopijności sól nie pozwala na wyschnięcie skóry i chroni ją przed łamliwością, utrzymując przez czas dłuższy jej elastyczność. Sól musi być stosowana w dość znacznej ilości, więc należy mieć jej zawsze duży zapas, przyczem przechowywać ją należy w magazynie. Prócz tego od soli tworzą się tak

zwane „zalcfleki”, które powodują tworzenie się na wygarbowanej skórze miejsc uszkodzonych, przez co obniżają wartość skóry. Odnośnie do tworzenia się tych „zalcfleków” należy zauważyć, że sól, rozsypana bezpośrednio na skórze, odciąga z niej wodę, jednakże w pewnym stopniu na miejsce wody wnika do skóry roztwór soli, to znaczy, że nie następuje jednostronne wydalenie wody ze skóry, a tylko wymiana. Ze względu na to, że do odciągania wody stosować trzeba duże ilości soli, aby się ona znajdowała w nadmiarze, a skóry w stosach nie leżą nigdy ściśle poziomo, to na poszczególnych miejscach skóry muszą się

tworzyć zacieki solne i w tych miejscach skóra nasiąka szczególnie silnie solą. Przy późniejszej przeróbce skóry sól musi być przez traktowanie wodą znów wypłukana ze skóry, przez co ze skóry odciąga się również i wartościowe substancje.

Stosownie do wynalazku unika się przynajmniej w pewnym stopniu wymienionych wad dzięki temu, że do konserwacji surowych skór używa się rozdrobnionej skóry garbowanej, najkorzystniej w postaci odpadków, wyprawionej zapomocą roślinnych lub mineralnych garbników i zmieszanej z solą kamienną lub kuchenną. Szczególnie jednak równomierna i dająca się w szczegółach dobrze kontrolować konserwacja ma miejsce stosownie do wynalazku wtedy, gdy sól jako środek konserwacji albo też wyżej wymieniona mieszanina nie jest bezpośrednio rozsypywana na wewnętrznej powierzchni surowej skóry, ale gdy działa na konserwowaną skórę poprzez oddzielny nośnik. Jako taki nośnik służyć może do tego celu papier, tkaniny, trawa morska, odpadki waty lub inne podobne materiały. Przez zastosowanie nośnika przy pokrywaniu skóry środkiem konserwującym uzyskuje się równomierność rozrowadzenia środka konserwującego po skórze, a poza tem jak największą oszczędność i czystość podczas konserwowania skór.

Niżej opisane są przykłady stosowania sposobu według wynalazku.

Przykład I. Miesza się sól kamienną w zwykłej jej postaci, używanej przy konserwowaniu skóry, ze zmielonemi odpadkami wyprawionej skóry w równych częściach i mieszaniną tą w suchej postaci pokrywa się cienką warstwą wewnętrzną stronę skóry, która ma być następnie wyprawiana, pozostawiają ją w tym stanie tak długo, jak to jest potrzebne do dalszej jej przeróbki, przyczem pozostaje ona przez cały ten czas w stanie świeżym.

Przykład II. Skórę wyprawioną lub jej

odpadki, sól kamienną i gotowe do użytku liście tytoniowe miało się miele i dobrze ze sobą miesza. Skład takiej mieszaniny jest następujący.

3	części	wagowe	skóry
3	"	"	soli kamiennej
0,25	"	"	liści tytoniowych lub tytoniu.

Do tego dodaje się jeszcze jedną część wagową β -naftolu lub naftalenu albo też nipaginu. Całość tworzy szaro-białą masę sproszkowaną.

Przykład III. Przy zastosowaniu nośnika stosuje się np. porowaty papier, który się zwilża i posypuje cienką warstwą środka konserwującego. Środek ten (sól lub mieszanina soli) może też być zmieszany z 10% sproszkowanego materiału kleistego, aby po rozsypaniu osiągnąć lepsze jego przyleganie do zwilżonego nośnika. Korzystnie jest przepuścić nośnik między dwoma wałkami, dzięki czemu zostanie zapewniony równomierny podział i przyleganie środka konserwującego do nośnika.

Jeszcze inna odmiana sposobu według wynalazku polega na tem, że środek konserwujący poddaje się jako taki lub też łącznie z nośnikiem wędzeniu, przyczem stosować można wędzenie na zimno lub na gorąco. Nośniki układa się na wewnętrznej stronie skóry surowej tą ich stroną, która zawiera warstwę środka konserwującego i skórę tak przygotowaną następnie zwija się w rulon.

Podczas gdy wymienione odmiany środka według wynalazku zawierają w sobie bądź co bądź składniki rozplývające się, jak np. sól kamienną, co może wywoływać, jakkolwiek w znacznie mniejszym niż dotychczas stopniu, ale w każdym bądź razie niepożądane wytwarzanie się cieczy na skórach, poddawanych konserwowaniu, inna odmiana wykonania sposobu według wynalazku

lazu idzie jeszcze o krok dalej i wyklucza zupełnie stosowanie środka hygroskopijnego tak, że praktycznie biorąc konserwowanie skór surowych odbywa się całkowicie na sucho. Zgodnie z wynalazkiem odbywa się to w ten sposób, że przygotowuje się roztwór kleju ze skóry surowej, która była poprzednio konserwowana sposobem według wynalazku, a następnie tak otrzymany roztwór natryskuje się na surową skórę.

Przykład wykonania tej odmiany sposobu według wynalazku jest następujący.

Przykład IV. Świeżą skórę surową posypuje się suchą mieszaniną ze zmielonych odpadków skóry wyprawionej oraz soli kamiennej i przechowuje się przez dłuższy okres czasu, który może wynosić 2, 3 i 4 tygodnie. Następnie tak zaprawioną środkiem konserwującym skórę, pokrytą włosiem lub bez włosia, umieszcza się w kąpieli wodnej o 100°C i przy utrzymywaniu tej temperatury oraz ilości wody pozostawia się mniej więcej na 24 g. Na 100 kg skóry, na której wewnętrznej stronie znajduje się środek konserwujący, bierze się 200 kg wody. Otrzymuje się roztwór kleju, który po prze-filtrowaniu zadaje się roztworem soli kamiennej z dodatkiem nipaginu. Na jedną część roztworu kleju bierze się 0.1 części soli kamiennej. Przy staniu roztwór ten ści-na się. Do celów konserwacji zamienia się ten żelatynowany roztwór przez ogrzewanie zpowrotem na płyn i natryskuje się go na wewnętrzną stronę skóry, dzięki czemu nadaje się ona przez dłuższy czas do przechowywania w stanie elastycznym. Roztwór kleju może zawierać dodatki ciał, ni-szczących wszelkiego rodzaju zarodki.

Zamiast skóry, wyprawionej przy pomo-cy środków roślinnych, lub skóry chromo-

wej można stosować skórę, wyprawioną w dowolny inny sposób.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób konserwowania surowych skór zwierzęcych, znamieny tem, że środek konserwujący (sól kamienną lub podobny) nakłada się nie bezpośrednio na skórę, ale na nośnik taki, jak np. papier, tkaninę, poczem tak spreparowany nośnik układa się na wewnętrznej stronie surowej skóry.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że jako środek konserwujący stosuje się mieszaninę, składającą się w mniej więcej równych częściach z soli kamiennej i zmielonej skóry, wyprawionej garbnikami roślinnymi lub mineralnymi.

3. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że do mieszaniny konserwującej do-daje się rozdrobnionego tytoniu lub wyciągu tytoniowego i ewentualnie w niewielkich ilościach aromatycznych związków orga-nicznych, np. naftaliny, β -naftolu, nipaginy.

4. Sposób konserwowania skór surowych zapomocą skóry surowej, już potrak-towanej według zastrz. 1 i 3, znamieny tem, że ze skóry już zakonserwowanej przygotowuje się roztwór kleju, którym natryskuje się wewnętrzną stronę skóry surowej.

5. Folja do stosowania sposobu według zastrz. 1 — 4, znamienna tem, że składa się z nośnika, np. w postaci papieru, o-raz środka konserwującego, równomiernie na tym nośniku rozmieszczonego.

Max Stern.

Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.